

Răsăritul nostru

UNICUL ORGAN PEDAGOGIC AL SURDO-MUȚILOR DIN ȚARĂ

Director: V. DIMITRIU-LEORDA || Redacția și Ad-ția: Cal. 13 Septembrie No. 8 București 6

Abuzul Ministerului Instrucțiunii

Din primul rând o spunem tare și răspicat: conducătorii școlii noastre, lasă de dorit. Ei fac mai mult rău decât bine învățământului dela un timp încoace. De-sele înființări, desființări și iar înființări, pentru ca apoi să se facă iarăș desființări; reformele și para-reformele, au sgâlțâit până într'atât din temelii școala românească, încât la cea mai slabă adiere de vânt e gata să se uzurpe. Spunem aceasta fără ocol, cu strângere de inimă și adâncă întristare. Ne mai rămăsese nădejdea în doctorul C. Angelescu, sperând în acesta, că la venirea sa în fruntea Ministerului Instrucțiunii, va da Dumnezeu ca școala să-și schimbe fața, corpul didactic să lucreze satisfăcut, iar elevii să meargă cu drag la școală.

Această credință a noastră a fost însă numai o amăgire.

Căci iacă, se împlinește un an de când a venit în fruntea școlii și ce a îndreptat în acest timp, decât a încurcat mai rău învățământul.

Noi surdo-muții suntem profund revoltați de nedreptatea ce ne face.

Vă întrebăm, domnule Ministru: este bună măsura care ați luat-o să reînființați școala normală din Focșani peste nenorocii surdo-muți dela acel institut, nu pentru interesul școlii, ci pentru satisfacerea și căpătuirea lichelelor politice.

Cine dintre oamenii cu judecată curată mai poate săvârși azi fapte împotriva nenorociiilor? Numai acela

care dă dovada de scăderi morale, mai este în stare să lovească în neputincioși, în loc să-i ajute.

Dar acest institut, căruia D-vs., îi anihilați avântul prin reînființarea școlii normale în casa proprie a lui, lăsând la o parte datoria ce aveți față de noi surdo-muții, să ne ocrotiți și ajutați cei dintâi, distrugeți și o instituție veche datând de 70 de ani, de a cărui activitate se leagă numele multor oameni mari, între care și Spiru Haret, căruia așteptam ca d-vs., să-i fiți predecesor.

D-vs., știți cât de necesară ne este nouă cartea fără de care nu putem trăi?

Dacă ați fost indus în eroare de subalterni și vi s'a forțat mâna să faceți lucrul acesta, ascultați-ne, domnule Ministru, și reveniți asupra deciziei, căci altfel vă blestemă Dumnezeu.

Nu suntem împotriva înființării școlii Faceți câte voiți, dar dați-ne și nouă cel puțin atât, căci avem și noi drepturi în țara asta, să fim stăpâni în casa noastră, unde să ne facem cultura liberă, ce ne-o pretinde viața.

Știți cât de greu este când chiriașul se face stăpân în casa proprietarului. Așteptăm dela dvs., să contramandați de urgență ordinul de funcționare al școlii normale din Focșani în localul propriu al surdo-muților și să mutați această școală în altă casă din acel oraș.

V. Dimitriu-Leorda
sculptor — fost profesor

Educația religioasă a surdo-muților

Note pedagogice

Ca factor de educațiune, este știut de toți că religia înfățișează cele mai minunate mijloace. Inrăurirea ei asupra omului are efectul covârșitor dela cel mai mic copil până la cel mai bătrân...

Câtă educație face mama atunci când, împreună mănăile copilului pronunță rugăciunea cu voce tare și după ea îngână și copilul vorbele sfinte: „Tatăl nostru carele ești în ceruri...”

Apoi aducerea copiilor la biserică Duminecele și în zilele de sărbători, după care se fac explicațiunile, tâlcuirile și istorisirile mântuitoare de către preot, din ușa altarului. Acestea toate ating inimile fragede și sădesc în sufletele gingașe gândurile cele mai frumoase.

Dar lecțiile religioase dela școală? Explicarea tablourilor religioase, a Bibliei și a

sfintei Evanghelii: nu alcătuiesc toate acestea mijlocul cel mai bun pentru educațiune?

Pentru educarea tinerilor normali, desigur că nu trebuie decât ca familia, biserica și școala să aibă în vedere un orizont cât mai larg în domeniul religiei și al moralei. Educatorul are numai însărcinarea să se ocupe de formarea inimii, care constituie baza cinstei și a dreptății.

Dar pentru surdo-muți? Cât de greu se insuflă acestor tineri ideea de Dumnezeu.

Pentru ca să sădim în sufletul surdo-muților dragostea și respectul către părinți, afecțiunea către frații și surorile din familie, amicitia către camarazi, aceasta e mai ușor, fiindcă vine automat, aproape instinctiv.

Dar pentru ca să-i facem să cunoască pe Dumnezeu și

invățăturile lui Hristos, care sunt pentru ei idei abstracte, aceasta se face cu mare greutate. Trebuie ca familia și educatorii în această direcție să depună eforturi duble până să câștige sufletele pentru credința creștină și să gonească din preajma lor contaminările sectante.

Stă în obligațiunea atât a familiei cât și a școlii să se ocupe cât mai de aproape de educațiunea religioasă a surdo-muților, căci dacă nu li se dă ideea de creștinism, acești copii rămân săraci complet sufletește fără nici un Dumnezeu, rădăcitori în toate răutățile lumii.

Ministerul Instrucțiunii are datoria să pregătească preoți anume pentru educarea religioasă a surdo-muților, cărora să le stea în puțință să realizeze cu adevărat religia creștină în sufletul fiecărui surdo-mut.

Pe album

Unei prietene

Când din întâmplare în vrafuri vechi vreo carte, Zărești că e aruncată de tine într-o parte De mult, atunci din vreme să mai omori alene, Mai răsfoești printr'înșă, privind-o printre gene, Deodată o amintire din timpuri puerile Te 'nvie căci pierdută, zărești atunci prin file O schiță, o nuanță din vremile trecute, În care 'ți par ascunse, ori șterse și pierdute Acele file blânde de care sunt legate Atâta amintire și clipe neuitate!... Atunci încercând să cugeți, încercând să vezi 'nainte Mai clar întreg trecutul și clar îți vin în minte Icoane de prieteni, ce s'au pierdut în lume. Și 'ncerci pe-a tale buze să 'ngâni uitate nume, Și 'ți amintești de cercul cel risipit acum, Cum risipește valul pe 'ntinsul mării spuma: De 'ți-a amintești de mine, deși voi fi departe, Și ani de timpuri-aceia, deși de ne-o desparte, Păstrează 'n amintirea, convinsă și simțit Căci eu am fost acela, ce-atâta te-am iubit!

Școală fără noroc

După o viețuire de 30 ani în localul ei propriu, clădit și donat pentru acrotirea celor oropsiți, institutul de surdomuți din Focșani este aruncat în localul închiriat în 1922, 10 ani de calvar printre ziduri improprii unei instituții. În 1932 cărmuirea a dat înapoi, școlii, localul ei. Numai 2 ani de viețuire în căminul ei și școala de surdomuți, prin reînființarea școlii Normale, este trimisă de unde a venit.

Această dispoziție echivalentă cu desființarea, pentru că: onor. Minister nu are prevederi bugetare pentru plata chiriei circa 150.000 lei; nu pot funcționa două școli cu scopuri diferite sub aceeași administrație (declarația d-lui Ministru Dr. C. Angelescu) și școala de surdomuți a cheltuit din fondul de construcție al ei circa 500 mii lei, pentru readaptarea ei nevoilor de azi.

D-l Ministru Dr. C. Angelescu a promis că școala nu va fi desființată, va căuta să obțină localul fostului orfanat al orfanilor de război dela d-na Olga Sturdza, președinta Societății ocrot. orf. de război din Iași.

Pe această cale rugăm și noi pe d-na Olga Sturdza să se gândească și să înfăptuiască marea operă de ocrotire a surdomuților prin cedarea localului din Focșani, unde micii surdomuți să poată fi ocrotiți și instruiți.

Cunoscând sentimentele de înaltă înțelepciune, traduse prin fapte pe cuprinsul acestei țări, solicităm ocrotirea surdomuților în numitul local care este neîntrebunțabil de câțiva ani, mai ales că și d-l Ministru Dr. C. Angelescu a promis că poate ajuta la renovarea lui pentru trebuințele unui institut modern.

Istoricul școlii surdo-muților

de C. Pretorian

(Urmare)

În numărul precedent am arătat cauzele care au contribuit la întârzierea creierii școlii surdo-muților. Ca să nu rețin pe cititori, înțelegându-se dela sine, de ce surdo-muții n'au putut obține privilegiul dela societatea anti-creștină, începând cu acest articol, voi trece de-a dreptul la istoricul dezvoltării școlii acestora, descriind în ordine cronologică cum a evoluat educația la surdo-muți.

Numai după ce Mântuitorul Cristos a stabilit între oameni principiul iubirii de aproapele, numai de aci înainte au încetat ostilitățile

împotriva surdo-muților și omeniirea a început să le vină în ajutor.

De aceea, primul început de atenție îndreptat spre instruirea și cultivarea surdomuților, îl găsim abia în secolul al VIII d. Hr. în Anglia. Era și natural să se producă întâi la acest popor, Englezii având întemeiate cele mai vechi școli.

Cel dintâi care s'a ocupat la acest popor de educația surdo-muților a fost episcopul John de Beverley (673—735). După moartea acestuia, Anglia trecând printr'o lungă perioadă de frământări religioase și agitații politice, surdo-muții au fost uitați vreme îndelungată,

mai multe secole. De altfel, nici nu putea prinde acțiunea episcopului Beverley, de oarece el s'a ocupat în mod particular numai de educația unui surdo-mut și s'a întâmplat ca acest surdo-mut să piară la un scurt interval după moartea lui, fără ca nici unul să lase nimic scris referitor la educația acestora.

Astfel, târziu, în secolul al XII, se începe tot în Anglia adevărata activitate pentru educarea surdo-muților. De astă dată, acel care ocupă locul cel dintâi este doctorul John Bulwer. Acesta cercetând cu atenție psihologia surdo-muților, constată mai întâi că pentru educația lor este neapărată nevoie de o metodă specială. El se gândi și stabili principiile primului sistem de instruire, accesibil înțelegerii surdomuților.

Pentru ca să poată ajunge

la realizarea acestei metode, doctorul John Bulwer, află mai întâi că gesturile în conversație au o importanță colosală pentru înțelegerea cu surdo-muții. El se întrebă: „Cu ajutorul acestora nu se poate stabili o metodă de educație pentru surdo-muți? Și condus de această idee, făcu mai întâi experiența, combinând diferite gesturi ce le face omul în mod instinctiv. Văzând că ideea lui are rezultate practice, stabili că sistemul degetal este cel mai ușor la înțelegere.

După Bulwer, succesorul său Wallis, profesor la Universitatea din Oxford, ocupându-se de educația surdomuților Daniel Whaley și Alexandre Pophas, reuși să adauge și să dezvolte mult această metodă.

Este interesant că și la dezvoltarea educației surdomuților.

(Continuare în pag. 2-a)

Trandafirul roșu

Se cunoșteau de mici; dânsul fecior de moldoveni gospodari; dânsa, Ella, mândra fiică a proprietarului ce posedă geografele acestui sat din munții frumoasei Bucovine. Fiind și colegi de școală și mai apoi urmând și cursurile școlii de dans obligatoriu elevilor de curs secundar superior. Ella nu mai socotea ca ceva înjositor să se imprietenească cu valahul, mai ales că sosise timpul, când tineretul își dă flori... astfel Ionica — în schimbul unui trandafir roșu — se făcu stăpân pe inima Ellei, spre nechezul ei și a colegilor de aceeași origină cu dânsa: nemți.

Intr'o zi de vară, când Ionica își luase bacalaureatul și împreună cu Ella, făureau planuri de viitor, se declară războiul. Ionica fu înrolat printre cei dintâi cari fură trimiși pe frontul din nordul Bucovinei.

Din iadul acesta ieși complet surd reținut să lupte mai departe.

Veni o zi când i se acordă un scurt concediu. Se revăzu cu Ella; aceasta văzându-l surd, începu să se rușineze de dânsul și ceva mai mult, să-și bată joc de infirmitatea sa, lăudând pe ceilalți colegi, cari s'au distins luptând pe front, nu ca el un „moldovean, laș“, cuvinte ce l'au îndurerat și i-a revoltat inima sa de bun moldovean.

Vorbe, care îl făcură să se ridice și să-i zică Ellei că se va reîntoarce pe front să lupte acolo unde primejdia va fi mai mare, dar pentru vorbele cu care dânsa l'a jignit în infirmitatea sa și mai ales pentru insulta ce i-a adus obârșiei sale de moldovean, s'a hotărât să n'o ierte nici odată decât atunci doar... când trandafirul pe care, cu 2 ani în urmă, își juraseră dragoste, va fi iarăși roșu.

Trei zile mai târziu, un grup de tineri români intelectuali înfruntând moartea, trecură dincolo de râul Sucevei, unde ostași ai lui Ferdinand cel loial, sunau din goarnă, chemând pe bunii români sub drapel.

Sfânt le-a fost legământul acestor Bucovinieni că nu se vor reîntoarce decât atunci când pe vechea cetate a lui Ștefan cel Mare va fi iarăși tricolorul românesc. Aceasta o află și Ella, care începu să regrete vorbele ei amare. Spre a se răscumpăra, Ella ceru să fie trimeasă pe frontul românesc ca soră de caritate. Aici în lagăre îngrijii de răniții români

și multora le-a înlesnit fuga dincolo de front. Intr'o noapte luase hotărârea să treacă și dânsa dincolo, cu câți-va prizonieri români, dar de astă dată nu avură noroc, căci în urma ei se deschise un foc rânind de moarte pe Ella care într'un ultim spasm se sprijini de protejați ei, pipăindu-și instinctiv cu mâna dreaptă inima de sub bluza sfâșiată din care căzu jos ceva... era trandafirul pe care îl dăduse Ionica cu 3 ani în urmă. Trandafirul era roșu de sângele scurs din inima ei; înseamnă că Ionica o iertase.

Cât despre Ionica, care trecuse râul Sucevei își dăduse cea mai mare osteneală să-și ascundă infirmitatea, făcând pe urșul pentru ca aceasta să nu fie o piedică de a lupta alături de frații săi. Era foarte atent și citea bine vorbele de pe buze reușind a se distinge prin acte de eroism pe front. Când fu descoperit era prea târziu și nimiei nu îndrăzni să-l refermeze.

Așa zi cu zi, Românii, în lipsuri și lupte grele se retrăgeau tot îndărăt până ce, într'o zi de vară, pe o arșiță cumplită — 6 August 1917 — când vitejii noștri pornitu-s'au să lupte numai în cămăși. Și au căzut mulți pentruca cei puțini rămași în viață să se bucure de gloria lor strămoșească.

Așa și lui Ionica îi fu dat să fie un erou căci el care nu înțelege, nu putea comanda de retragere, a pășit înainte cu câți-va camarazi, cari îl urmașeră îmboldiți de o putere irezistibilă. Fu greu rânit și transportat la spitalul din Adjud. Singur și urșuz așa cum era el; pe fața lui fierbinte pare a se oglindi un apus de soare din sătucul său ce i se părea singur și părăsit acum. În acest moment ușa din camera spitalului, se deschise și intră în sala, în uniformă modestă, o soră de caritate care apropiindu-se de muribund, așa de înțelegător îi vorbește... Ionica, deodată vede cum păreții sălii cad împinși parca de o vreață și înaintea ochilor săi cari încă liăreau de viață — se perindau rând pe rând: Carpații în splendoarea lor de aur... o revede pe mama, pe tatal, în cojocul său alb; pe Ella lui dragă, ținând în mână trandafirul roșu, atunci, cu ultimele puteri, răcneste: „O tu patria mea iubită“ și cu ultima lui suflare, sărută mâna sorei de caritate.

Venise M. S. Regina Maria.
Silvia V. D. Leorda

Când s'a reînființat șc. normală din Focșani în localul propriu al institutului de băeți al surdo-muților

Societatea surdo-muților din România în frunte cu sculptorul V. Dimitriu-Leorda, fost profesor, scandalizați de măsura aceasta luată de ministerul instrucțiunii, a înaintat M. S. Regelui următoarea telegramă:

M. S. REGELUI CAROL

Sinaia
Institutul surdo-muților din

Focșani, datând de 70 de ani este amenințat cu desființarea prin reînființarea școlii normale în localul propriu al lor. Această instituție s'a bucurat de înalta protecție a veneratei Regina Elisabeta.

Ingrijorați de viitorul trist ce așteaptă pe copiii surdo-muți, acum la începutul anului școlar, implorăm înalta protecție a Majestății Voastre.

Istoricul școlii surdo-muților

— Urmare din pag. I-a —

muților s'a petrecut aceeași confuzie de către pedagogi, care s'a petrecut și în școala normalilor. Mulți pedagogi contemporani se cred că ei sunt inițiatorii școlii active. Dar în ce timp școala n'a fost activă? Inșăși în școala medievală găsim activismul. Același lucru și la surdo-muți. Unii pedagogi din epoca noastră s'au declarat ei descoperitori ai sistemului cetirei pe buze și ai metodei orale găsită cea mai bună metodă și aplicată azi în majoritatea școlilor surdo-muților.

Dacă cercetăm însă activi-

tatea lui Bulwer, găsim că și acest pedagog s'a servit de această metodă. Numai că atunci nu era abia la formația ei. Bulwer a propus semnele degetale ca mijloc de instruire a surdo-muților, însă el a instruit pe frații Gastvorke, fiii regelui Edward, care erau surdo-muți, după metoda citirei pe buze. Pentru această metodă a scris chiar o carte intitulată „Le Philocophus“ în care recomandă citirea pe buze ca cea mai ideală. Apoi tot Bulwer a dat la iveală și cartea „La Chironomia“, în care expune importanța vor-

birei articulate pentru surdo-muți.

Nu mult după acest mare pedagog al surdo-muților s'au mai afirmat și alții, dar mai mult în domeniul teoretic.

Intre aceștia putem menționa pe Georges Dalgano, care a inventat un alfabet, alfabetul manual, prin care se putea vorbi surdo-muților și în întuneric. Acest alfabet a fost însă de mai mult folos pentru educarea orbilor.

Apoi profesorul Roget, care s'a servit de alt alfabet făcut de el, numit „alfabetul acrian“, prin care se făceau diferite mișcări degetale, dar care avea multă asemănare cu metoda degetală a lui Bulwer.

În timp ce în Anglia se făceau experiențe cu educarea surdo-muților, nici cele-

lalte popoare nu s'au lăsat mai pre jos. Astfel, vedem și în Elveția, Italia, Spania, Danemarca, Olanda, Franța, Germania și mai târziu și în Statele-Unite o adevărată întrecere în căutarea căilor de educație a acestor desmoșteniți de natură.

Dintre pedagogii din aceste țări s'a remarcat Mercure Van Helmont, născut la Bruxelles în 1618, care stabilește că un surd poate să citească pe buzele altuia, dacă examinează cu atenție buzele, când acesta vorbește. El a mai demonstrat că există o analogie între mișcarea buzelor și emisiunea sunetelor.

Apoi Jean Conrad Amman, născut la Schaffouse în 1669, are meritul de a fi lăsat principiile adevăratei metode, metoda orală. După o ex-

periență îndelungată, cât timp a educat pe surdo-muta Ester Kolaud, el a reușit să descopere superioritatea vorbirei articulate și să dea în lucrările sale „Surdus loquens“ și „Dissertatio de loquelo“, principiile fundamentale ale adevăratei metode orale. Fiind medic al surdo-muților din Amsterdam, el s'a ocupat de aproape de toate metodele cunoscute până aci și întrebuințate în educația surdo-muților: a limbajului mimic, a citirei pe buze, a vorbirei articulate și a dactilologiei.

C. PRETORIAN

(Va urma).

GLUME

LA FOTOGRAF.

Un surdo-mut merse odată să se fotografieze.

Văzându-se că a ieșit urât în poză, revoltat face gestulații, manifestând nemulțumirea fotografului și arătând la o fotografie cu un chip frumos, așezată în perete.

Fotograful ca să-l mulțumească, scoate acea fotografie din perete și i-o dă în locul la a lui.

Surdo-mutul plecă satisfăcut cu fotografia altuia.

LA BISERICA.

Alt surdo-mut se duse într-o Duminică la biserică.

Văzând acolo lume multă, bărbați și femei, rânduindu-se prin fața iconostasului, făcând mățanii și sărutând icoanele pentru un moment rămase buimăcit în fața acestui spectacol.

Când se desmetici însă și înțelese că toți creștinii au datorita să facă la fel, merse și el și imitându-i, ingenuche și sărută toate icoanele.

Când ajunse însă la miruire, crezând că anafora ia fiecare câte vrea. El luă tava cu tot ce are pe ea și se îndreptă spre ușă să plece.

Sportive

În timp ce societatea noastră abia a reușit să înjghebeze un cerc sportiv, societățile surdo-muților din străinătate fac adevărate cuceriri pe terenul sportiv. Să înțelegem cât de înaintați sunt aceștia în această direcție vom menționa „Congresul Federal“ al F. S. S. M. F din Franța, Acest F. S. S. M. F, a avut în vara aceasta numeroase jocuri pe teren cu alte echipe sportive ale diferitelor societăți, dovedindu-se în dese rânduri din punct de vedere tehnic cu frumoase calități.

Altă țară unde surdo-muții sunt organizați temeinic este Germania. Asociația acestora are cercul sportiv cu toate ramurile de: atletism, înot, ciclism, etc. Din rezultatele comunicate și diferite ziare germane, surdo-muții au câștigat un loc destul de însemnat în lumea sportmanilor.

Apoi nu mai vorbim de Italia. Această țară care a bătut recordul sub conducerea ducelui Mussolini, face progrese enorme în direcția sporturilor.

Surdo-muții organizați din Italia dau cea mai mare însemnătate sporturilor. Ei au făcut institute anume pentru educația fizică a tinerilor surdo-muți, începând cu educația copiilor în această direcție dela vârsta de 5 ani.

Se știe din numerile precedente ale ziarului nostru, ca Societatea de surdo-muți din București, cu sediul în str. Oituz nr. 14 Et. III, a hotărât să se țină în zilele de 9, 10 și 11 Noembrie a. c. — cu ocazia festivităților de 15 ani dela înființarea ei — un congres al surdo-muților din România.

Publicăm mai jos programul festivităților ce va urma:

— Vineri 9 Noembrie — ora 9 seara recepție la sediul Societății.

— Sâmbătă 10 Noembrie — ora 9 dim. slujba religioasă la biserică Zlătari din Calea Victoriei, ora 10 dim. depunerea unei jerbe de flori pe mormântul eroului necunoscut din Parcul Carol, ora 11—1 vizitarea orașului. Seara reuniune la sediul.

— Duminică 11 Noembrie — ora 10—1 ședința festivă în sala Teatru-Cinema „Roxi“ din str. Lipscani. După masă ora 4—6 echipa de football al surdo-muților dispută un match pe terenul O. N. E. F. Seara banquet.

„Institutul Regal“ al surdo-muților din Belgia, cu domiciliul în Liege, strada Manulpe nr. 80, a trimis sculptorului V. Dimitriu-Leorda o scrisoare prin care îi cere fotografiile busturilor lui Mihai Viteazul și Ștefan cel Mare, executate pentru monumentele din Bacău, pentru ca să le reproducă în cărțile lor comemorative. Cu această ocazie camarazii din această țară, prin directorul lor general al acestui institut îi aduce și călduroase felicitări cu sentimentele cele mai cordiale.

În luna Iulie a. c. s'a ținut congresul național al surdo-muților din Statele-Unite, la New-York, la care au luat parte mai mult de 2000 de delegați ai diferitelor asociații.

Regretăm din toată inima, că noi surdo-muții din România nu suntem destul de organizați ca să putem lua parte la congresele din alte țări, pentru a reprezenta lumea noastră tăcută și la alte popoare, drept semn de civilizație.

Asociația surdo-muților a luat hotărârea și a început pregătirea să reprezinte lumea surdo-muților așa cum se cuvine la expoziția internațională ce va avea loc la Paris în 1957.

Această societate va face legătura cu surdo-muții din toată lumea invitându-i să colaboreze la manifestare.

Surdo-muții din România, credem că vor fi demni de civilizația corespunzătoare, răs punzând cum se cuvine cu colaborarea la această frumoasă inițiativă.

Institutul protestant al surdo-muților din Strasbourg împlinind anul acesta cincizeci de ani dela întemeierea societății, vor aniversa aceasta cu mare alai, organizând o frumoasă expoziție cu tot felul de lucrări de ale surdo-muților.

Pentru acei ce îi interesează care este situația surdo-muților din Franța, găsec în „La Gazette des Sourds-Muets“ în articolul de fond descris pe larg cum se prezintă aceștia în viața socială.

Vom căuta să dăm și noi lămuriri în numerele viitoare pentru a face pe toți să înțeleagă starea noastră și să ne înconjoare cu mai multă bună voință și bunățate.

Când să ne mândrim și noi cu vechimea culturii și a civilizației, având institut de surdo-muți din Focșani, înființat de 70 de ani, ni se pare că cultura prin așezarea altei școale în casa noastră.

Spunem ceasta, când trebuie să amuzăm că la Bruxelles „Institutul Regal“ a sărbătorit acum ziua memorabilă a împlinirii centenarului, printr-o impunătoare manifestare.

Tot în „Gazette des Sourds-Muets“ cei interesați, printr-o copie surdo-muți, găsec numele mai multor institute model de cultură pentru aceștia, precum și adresa lor exactă.

Echipa de football al surdo-muților se antrenează în fiecare Duminică dimineața pe terenul F. S. S. R. dela Șosea. Uneori dispută câte un match amical pe terenul „Belvedere“ numai Duminică dela 8—10 dim.

pe această cale cu rugămintea călduroasă către toți surdo-muții de a face parte din clubul sportiv căci prin aceasta să dea un sprijin efectiv organizației sportului surdo-muțesc.

Taxa de înscriere este de 35 lei iar cotizațiile de 120 lei pe an, și se trimete pe adresa ziarului „Răsăritul nostru“ din calca 15 Septembrie nr. 8 cu mențiunea pentru cercul sportiv al surdo-muților.

Un artist de talent. Este vorba de Jacques Dormont. D'abia are 20 ani și este deja celebru în Belgia, unde este născut. Fost elev al Institutului Berchem Sainte Agathe, Bruxelles, și-a făcut primele studii artistice în această instituție, unde fiind un elev remarcabil: una din operele sale principale a fost achiziționată de către Deputația permanentă a Brabantului, anul trecut.

Jacques Darmont este un artist tăcut de mare viitor.